

Arrest

nr. 223 472 van 1 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Claude KAYEMBE MBAYI
Rue Quévry 84
6238 LUTTRE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KAYEMBE MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster is op 19 juli 2009 België binnengekomen met een visum geldig voor een maand.

1.2 Zij diende op 25 februari 2010 en vervolgens op 25 juni 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Beide verzoeken werden geweigerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2 Op 2 juli 2013 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 118 563 van 7 februari 2014.

1.3. Op 19 juni 2016 werd verzoekster nogmaals bevolen het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 21 juni 2019 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Grensleie op 21/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,

naam: L.

voornaam: B.

geboortedatum: 15.01.1949

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; *Betrokkene is op het moment van haar arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3,

1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen. Zij startte de afgelopen twee jaar geen enkele verblijfsprocedure op en gaf de voorkeur aan een bestaan in de volstrekte illegaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende twee asielaanvragen in (namelijk op 25/02/2010 en op 25/06/2013). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en besloot om de tweede niet in overweging te nemen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij haar aanhouding dat zij in België is omwille van haar kinderen. Uit haar administratief dossier resulteert niet dat betrokkene kinderen in België heeft.

Ze verklaart een relatie te hebben met V. S.. Op 20/06/2016 opende zij bij de stad Wevelgem een dossier wettelijke samenwoning. Na een negatief advies van het parket, weigerde de burgerlijke stand deze wettelijke stand te registreren. Zowel het parket als de gemeente zijn de gemeente toegedaan dat het hier een schijnsamenwoning betreft, enkel en alleen gericht op het verkrijgen van een verblijfsstatus voor betrokkene. Betrokkene kan van uit Congo een procedure opstarten om op reguliere wijze terug naar België te komen. Zij kan hiertoe ook de opheffing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Het staat de heer Vandeputte vrij om zijn zogenaamde partner achterna te reizen. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft.

Betrokken verblijft al sinds 2010 in België. Er is mogelijk sprake van een zekere vorm van integratie of mogelijk zelfs een privéleven. Dit privéleven werd opgebouwd in illegaal verblijf en dus mengt de overheid zich niet wanneer ze beslist om betrokkene terug te sturen naar Congo. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van haar leven in Congo door, ze spreekt nog één van de landstalen en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen. Het heropbouwen van een nieuw privéleven zal bijgevolg niet zo een probleem zijn. Ook met het privéleven is artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden.

Ze verklaart niet terug te keren naar haar land van herkomst omdat ze een operatie heeft ondergaan in 2010 aan de rug maar de operatie zou niet goed uitgevoerd zijn. Verder stelt ze dat ze aan reuma lijdt. Betrokkene legt echter geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen. Zij startte de afgelopen twee jaar geen enkele verblijfsprocedure op en gaf de voorkeur aan een bestaan in de volstrekte illegaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat

een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende twee asielaanvragen in (namelijk op 25/02/2010 en op 25/06/2013). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en besloot om de tweede niet in overweging te nemen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op twee asielaanvragen in (namelijk op 25/02/2010 en op 25/06/2013). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en besloot om de tweede niet in overweging te nemen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene stelt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van een rugoperatie uit 2010, die niet goed uitgevoerd werd. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze over haar volledige lichaam reuma heeft. Zij legt echter geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden

van illegaal verblijf kan weerleggen. Zij startte de afgelopen twee jaar geen enkele verblijfsprocedure op en gaf de voorkeur aan een bestaan in de volstrekte illegaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende twee asielaanvragen in (namelijk op 25/02/2010 en op 25/06/2013). Het CGVS verwierp de eerste aanvraag en besloot om de tweede niet in overweging te nemen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Congo (Dem. Rep.).”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de verwerende partij niet betwist.

2.3. De tweede voorwaarde: de middelen

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. Zij betoogt *in concreto* dat zij sedert verschillende

jaren in België leeft en samenwoont met de heer V.D.P., van Belgische nationaliteit. Hun verklaring van samenwoning werd geweigerd, ondanks het feit dat ze reeds vele jaren samenwonen op hetzelfde adres. Verzoekster wijst er ook op dat zij nauwe banden heeft met haar twee kinderen van Belgische nationaliteit. Zij wijst er ook op dat zij geen enkel kind heeft in Congo of familieleden meer in Congo heeft.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM voert verzoekster aan dat zij reeds 74 jaar oud is en dat een verwijdering van het grondgebied haar blootstelt aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij voert aan dat zij een chronische rugproblemen heeft, alsook een hoge bloeddruk met diabetes. Ingevolge chirurgische ingrepen aan haar knie heeft zij ook een beperkte mobiliteit. Zij verplaatst zich met krukken en een rolstoel en ze draagt ook een speciale gordel voor haar rugproblemen. Vervolgens houdt zij een uitgebreid betoog met betrekking tot de beperkte toegang tot medische zorg in Congo.

Tenslotte voert verzoekster een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel door de onevenredige beslissing afweging van haar gezinsleven als haar gezondheidstoestand.

2.3.2. Waar verzoekster in het eerste onderdeel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster nooit in het verleden werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. Verzoeksters opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen in 2010 en 2013 en aan verzoekster werd sindsdien meermaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters situatie dient in het licht van artikel 8 van het EVRM dan ook te worden beschouwd als een situatie van eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM de volgende motivering:

“Betrokkene verklaart bij haar aanhouding dat zij in België is omwille van haar kinderen. Uit haar administratief dossier resulteert niet dat betrokkene kinderen in België heeft.

Ze verklaart een relatie te hebben met V. S.. Op 20/06/2016 opende zij bij de stad Wevelgem een dossier wettelijke samenwoning. Na een negatief advies van het parket, weigerde de burgerlijke stand deze wettelijke stand te registreren. Zowel het parket als de gemeente zijn de gemeente toegedaan dat het hier een schijnsamenwoning betreft, enkel en alleen gericht op het verkrijgen van een verblijfsstatus voor betrokkene. Betrokkene kan van uit Congo een procedure opstarten om op reguliere wijze terug naar België te komen. Zij kan hiertoe ook de opheffing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Het staat de heer Vandeputte vrij om zijn zogenaamde partner achterna te reizen. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft.

Betrokken verblijft al sinds 2010 in België. Er is mogelijk sprake van een zekere vorm van integratie of mogelijk zelfs een privéleven. Dit privéleven werd opgebouwd in illegaal verblijf en dus mengt de overheid zich niet wanneer ze beslist om betrokkene terug te sturen naar Congo. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van haar leven in Congo door, ze spreekt nog één van de landstalen en heeft er mogelijk nog vrienden/familie/kennissen. Het heropbouwen van een nieuw privéleven zal bijgevolg niet zo een probleem zijn. Ook met het privéleven is artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden."

Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM voert verzoekster in het tweede onderdeel aan dat zij 74 jaar is en dat een verwijdering van het grondgebied haar blootstelt aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij wijst er op dat zij chronische rugproblemen heeft, lijdt aan hoge bloeddruk en aan diabetes. Zij onderging ook operaties aan haar knie, die een erg negatieve impact hebben op haar mobiliteit. Verzoekster verplaatst zich met krukken en een rolstoel en draagt ook een speciale gordel voor haar rugproblemen. Zij wijst ook op de beperkte toegang tot medische zorg in Congo.

Met het stuk 16 bij haar verzoekschrift legt verzoekster een medisch expertiseverslag neer dat werd opgesteld naar aanleiding van verzoeksters beroep bij de arbeidsrechtbank te Gent tegen de weigeringsbeslissing van de Federale Overheidsdienst Sociale Zaken d.d. 18 augustus 2014 van verzoeksters aanvraag om tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden.

Uit dit verslag blijkt onder meer dat verzoekster samenwoont met haar partner V.D.P., dat zij vrijwel niet meer kan stappen en dat uit het klinisch onderzoek het volgende blijkt:

"- Kan niet rechtop staan, staat schuin voorover gebogen op een steunkruk.

- Litteken van rugoperatie*
- Rechtstaan van een stoel is zeer moeilijk, ondersteuning is nodig*
- Moet geholpen worden om op de onderzoekstafel te geraken*
- Genua valga, vooral rechts. Gezwollen rechter knie*
- Stappen gaat moeilijk, en enkel met stok*
- Kortademig bij inspanning*
- Kniepijn rechts bij mobilisatie*

Verder klinisch onderzoek is vrijwel niet uitvoerbaar."

Het rapport vervolgt:

"Anamnese betreffende de zelfredzaamheid voor de activiteiten van het dagelijks leven

1. Mogelijkheid zich te verplaatsen

Mevrouw L. kan stappen, doch met moeite, en dient steun te nemen op een steunkruk en/of de arm van een begeleider. De wandelafstand buiten is sterk beperkt: slechts een 25-tal meters zoner stoppen. Ze gaat dan ook niet meer buitenshuis. Binnenshuis kan ze niet meer naar boven, ze slaapt beneden. Staan is slechts kortdurend mogelijk, steunend op de steunkruk. Fietsen, met de wagen rijden en het openbaar vervoer nemen zijn niet mogelijk. Er zijn dus ernstige beperkingen om zich te verplaatsen.

Voorgestelde score: 2

2. Mogelijkheid tot bereiden en nuttigen van maaltijden

Mevrouw kan zelfstandig eten, er zijn geen slikproblemen, er is geen toezicht nodig. Ze zou broodmaaltijd kunnen klaarmaken, maar meer niet. Een warme maaltijd klaarmaken is niet haalbaar: ze kan niet lang staan en moeten bovendien steunen op een kruk. Idem voor het afruimen en afwassen.

Boodschappen kan ze niet meer doen. Ze rijdt als passagier mee in de wagen, maar blijft in de wagen terwijl haar partner de inkopen doet.

Er zijn dus ernstige moeilijkheden bij het bereiden en nuttigen van maaltijden.

Voorgestelde score: 2

3. *Mogelijkheid om voor zijn persoonlijke hygiëne in te staan en zich te kleden*

Ze wordt geholpen door haar partner bij het wassen en aankleden. Zelf zou ze zich slechts beperkt kunnen wassen. Twee- à driemaal per week komt een verpleegkundige om haar te wassen. Ze kan niet alleen in douche of bad. Ze wordt begeleid naar het toilet, en door haar partner geholpen bij het reinigen. Het kiezen van de kledij kan ze zelf, doch voor het aantrekken is er hulp nodig. Er zijn dus ernstige moeilijkheden betreffende persoonlijke hygiëne en zich kleden.

Voorgestelde score: 2

4. *Mogelijkheid zijn woning te onderhouden en huishoudelijke activiteiten te verrichten*

Haar fysieke toestand maakt het haar onmogelijk om de woning te onderhouden of zelfs te helpen onderhouden. Dit is dus onmogelijk zonder de hulp van een derde persoon.

Voorgestelde score: 3

5. *Mogelijkheid tot leven zonder toezicht, bewust zijn van gevaar en het te kunnen vermijden*

Ze kan korte tijd alleen blijven, een half uurtje, maar geen halve dag. Wanneer ze zou vallen kan ze niet alleen recht komen. Ze is goed bewust, maar in gevaarsituaties kan ze niet snel reageren. Een alarmtoestel zou hieraan kunnen tegemoetkomen.

Er zijn dus grote moeilijkheden om te leven zonder toezicht.

Voorgestelde score: 2

6. *Mogelijkheid tot communicatie en sociaal contact*

Mevrouw is helder, aanspreekbaar, kan communiceren, maar zou veel vergeten. Ze leeft zeer geïsoleerd, heeft vrijwel geen contact met anderen: haar fysieke toestand is daarbij sterk belemmerend. Ze brengt haar dagen door met TV kijken, en soms iets lezen, maar haar concentratie is ook verminderd. Ze kan telefoon en GSM bedienen en houdt zo contact met haar kinderen.

Er zijn dus grote moeilijkheden in communicatie en sociaal contact.

Voorgestelde score: 2"

De medische deskundige besluit dat verzoekster lijdt aan een sterk invaliderende degeneratieve aandoening van vooral de rug, maar ook de rechterknie. Hij besluit tot een graad van verminderende zelfredzaamheid van 13 punten, volgens de medische schaal aan de hand van het ministerieel besluit van 30 juli 1987 tot vaststelling van de categorieën en van de handleiding voor de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid met het oog op het onderzoek naar het recht op de integratietegemoetkoming.

Waar de verwerende partij bij de nota met opmerkingen een medisch attest voegt van de arts van het transitcentrum, waarbij deze verklaart dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM, vraagt de Raad zich tevergeefs af op welke feitelijke elementen deze arts zijn vaststellingen heeft gebaseerd. Het hoger geciteerde expertiseverslag maakt uitvoerig melding van een sterke mate van invaliditeit en een gebrek aan zelfredzaamheid dat zelfs na een summier medisch onderzoek duidelijk aan het licht zou moeten komen. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het door verweerder bijgebrachte medisch attest blijkt dat de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak.

Verzoekster maakt aannemelijk dat een repatriëring naar Congo haar, gelet op haar gebrek aan zelfredzaamheid, kan blootstellen aan een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven blijkt uit deze gegevens genoegzaam dat verzoekster door haar invaliditeit sterk afhankelijk is van haar partner met wie zij samenwoont. Hoewel in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de samenwoning te registreren wegens een vermeende schijnsituatie, maakt verzoekster aan de hand van de neergelegde stukken aannemelijk dat zij wel degelijk samenwonen, hetgeen de verwerende partij in wezen ook niet betwist. Deze afhankelijkheid van haar partner geeft aan dat er sprake is van ernstige hinderpalen die een terugkeer naar Congo in de weg staan en die mogelijk aanleiding geven tot een positieve verplichting. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging rekening houdende met deze elementen, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt een schending aannemelijk van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel is ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, wordt het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard. Er is aldus voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

SCHORSING BEVOLEN

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 juni 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

C. VERHAERT